

# Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer sytten

Jeff Pippenger

2025-12-23

## Tall sytten

Vi avsluttet den forrige artikkelen med en ufullført betraktning over Abrams og Paulus' profetier, som linje på linje frembringer en periode på 430 år, sammensatt av 30 år etterfulgt av 400 år. Jeg antar at det finnes noen der ute i teologiens verden som kanskje vil se de 30 årene som en periode som følger etter 400 år, men når dette vanligvis behandles, tilordnes de tretti årene begynnelsen av perioden. Er det 400 etterfulgt av 30, eller 30 etterfulgt av 400? Det er tretti etterfulgt av fire hundre, for det finnes mange vitner som stadfester en trettiårsperiode, knyttet til og etterfulgt av en annen profetisk periode.

Josef var tretti år gammel da han begynte sin tjeneste for Farao i 1. Mosebok 41:46. Deretter begynte sju år med overflod, som ble fulgt av sju år med hungersnød. Josef, som et forbilde på Kristus, ble ved tretti års alder etterfulgt av to perioder på 2520 dager. Da Kristus var tretti år gammel, fulgte to perioder på 1260, som til sammen utgjør 2520; hvilket i sin tur er forbundet med sju tider over to kongeriker.

David var tretti år gammel da han ble konge, og han regjerte i førti år, slik det er bemerket i 2 Samuel 5:4. David er et forbilde på Kristus, og da Kristus var tretti år gammel, ble Han døpt og deretter drevet ut i ørkenen i førti dager, og så, etter sin oppstandelse, som ble forbilledliggjort ved Hans dåp, ble Han værende og underviste disiplene personlig i førti dager. Ved korset ble Jerusalems ødeleggelse i barmhjertighet utsatt i førti år, parallelt med de førti årene med død i ørkenen ved begynnelsen av deres pakthistorie.

Esekiel var tretti år gammel da han ble kalt til å være profet i Esekiel 1:1. Jeg vil ikke nå ta meg tid til å behandle den perioden som fulgte etter Esekiels trettiende år, men jeg vil innføre en kort KI-oppsummering av etablerte fakta om hvor lenge hans tjeneste varte. «Esekiels profetier hører til de mest nøyaktig daterte i Det gamle testamente, med 13 spesifikke dateringer angitt gjennom hele boken. Disse er alle regnet fra året for Jojakins eksil (597 f.Kr. som år 1), og gir et klart kronologisk rammeverk som strekker seg over omkring 22 år.»

Jesus var tretti år gammel da Han ble døpt, og Han stadfestet deretter pakten med de mange i én uke.

Antikrist styres profetisk av Kristi mønster, og slik Kristus var tretti år i forberedelse til å ta opp sitt verk som himmelsk yppersteprest, var den profetiske perioden på tretti år som ble angitt for antikrist, fra borttagelsen av det «daglige» i 508 og frem til 538, da pavedømmet ble utrustet med makt som en forfalsket yppersteprest; slik Kristus ble salvet med kraft ved sin dåp, for de 1260 år med pavelig mørke skulle løpe parallelt med Kristi 1260 dager med rent lys fra hans dåp til korset,

noe som svarer til pavedømmets dødelige sår i 1798.

Ingen av disse foregående todelte periodene, som begynner med en trettiårsperiode, går forut for Abrams første skritt i hans trefoldige paktsprosess. Derfor er Abrams den første som blir nevnt, selv om det bare kunne være slik etter at den ble stadfestet ved Paulus' andre vitnesbyrd. Da Paulus skrev sine ord, ble 400-årsprofetien til en 430-årsprofeti, der de første 30 årene er skilt ut fra den siste tidsperioden.

Jeg hevder, på grunnlag av Kristi karakter, slik den fremstilles som Alfa og Omega, at i paktsprosessen for de hundre og førtifire tusen, som er omegaen til Abrams og Paulus' todelte profeti om tretti år — etterfulgt av fire hundre år — må det finnes sitt motstykke i omegaen av paktshistorien, som er historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen. En periode på tretti år, etterfulgt av en annen særskilt periode, må oppfylles på en måte som ikke anvender tid, men som oppfyller Abrams grunnleggende profeti om 430 år. Det ville være bra om du leste den foregående uttalelsen en gang til, og deretter vender tilbake til dette punktet og fortsetter videre.

Jesus, Josef, David og Esekiel var alle tretti år i forberedelse til et verk som skulle være et forbilde på Guds folk i de siste dager. Profeten Esekiel, Josef som et forbilde på Kristus, presten, og David, kongen. Fire symboler, men ett av symbolene som representerer den himmelske Øversteprest, har en menneskelig og guddommelig representant. Disse fire vitnene stemmer alle overens med Abrams 30 år, etterfulgt av en profetisk periode.

Antikrist var tretti år under forberedelse, deretter utrustet med makt i 1260 år inntil hun mottok sin første død i 1798. Hun er symbolet på den annen død, for hun dør igjen når nådetiden avsluttes. Den annen død er evig død. Vi tjener en oppstandne Frelser, for Kristus døde ikke for evigheten; Han døde ikke den annen død. Når pavedømmets dødelige sår blir leget, identifiserer Åpenbaringen tretten at hun skal regjere igjen i 42 måneder, noe som representerer en profetisk periode, uten et tidselement.

Når hun gjenoppstår ved søndagsloven, er hæren som motsetter seg hennes verk, dem som ble oppreist ved slutten av de tre og en halv dagene i Åpenbaringen elleve. To gjenoppstandne makter, som begge er bannertegn, det ene for den syvendedags sabbat og det andre for solen, blir referansepunktet for hele verden, idet menneskeheten treffer sitt endelige valg til liv eller død.

Ved søndagsloven vil antikrist, som også er dyret, representere den trefoldige foreningen av dragen, henne selv (dyret) og den falske profeten. Disse tre maktene vil forene seg mot Guds menighet, som skal løftes opp over alle fjellene. Guds seirende menighet er tretti år i forberedelse, ikke tretti bokstavelige år, men en fastsatt profetisk periode som har tallet tretti knyttet til seg, og som fortsatt er i kraft som en profeti etter befalingen i 1844, idet den identifiserer at anvendelsen av profetisk tid ikke lenger var gyldig. Det er enkelt å se at de tretti årene representerer en forberedelsesperiode for profet, prest og konge, som som den seirende menighet vil representere herlighetens rike. De fire vitnene i Esekiel, Kristus, Josef og David representerer myndigheten i Guds rike i den samme tidsperioden som pavedømmet og den trefoldige foreningen leder verden til Armageddon.

Den seirende menighet blir opphøyet ved søndagsloven i De forente stater, og ifølge vitnesbyrdet i Det gamle og Det nye testamentet skal paktsfolket, som er de hundre og førtifire tusen, bli et kongerike av prester.

Også dere, som levende steiner, blir bygd opp til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:5.

Prestene skulle være tretti år gamle når de begynte å tjene i templet, så det er en tidsperiode før søndagsloven hvor et prestedømme blir beredt til å tjene som førstegrødens svingeoffer. Prestene, som er de hundre og førtifire tusen, fremstilles som levitter i den renselsesprosess som fullbyrdes av Paktens Budbærer. Det finnes en profetisk periode som leder frem til søndagsloven, hvor en renselsesprosess bereder en helliggjort tjeneste for senregnets tidsperiode. Beredelsen ender ved søndagsloven, så perioden på tretti representerer prestenes beredelse, og svarer dermed til den påkrevde alder for en prest. Kristus som Yppersteprest begynte sin tjeneste ved 30, og fordi Josef er et forbilde på Kristus, begynte også han sin tjeneste ved tretti. Den falske Kristus var 30 år i beredelse, så vi har tre vitner om at en periode på 30 år representerer beredelsen av et prestedømme.

«Den store og nært forestående prøven vil skille ut dem som Gud ikke har utvalgt, og Han vil ha en ren, sann, helliggjort tjeneste forberedt for sildigregnet.» Selected Messages, bok 3, 385.

Søster White lærer uttrykkelig at hver gang menigheten er ren, er Profetiens Ånd virksom. Når den store prøven skiller ut ugresset, vil du ha et helliggjort presteskap sammensatt av Jesus og Josef, presten som er både guddommelig og menneskelig, Jesus og Esekiel, profeten, Jesus og David, kongen. De som blir forberedt gjennom en periode symbolisert ved tretti år, skal være blant de hundre og førtifire tusen og fremstilles som profeter, prester og konger. Alle de tre menneskene er bibelske symboler på Kristi gjerning som profet, prest og konge, så tallet tretti gjør det mulig for oss å utlede at i hver av disse tre kategoriene, som frembringes ved bibelske symboler som ble forberedt i tretti år, representerer de, når de føres sammen med Kristus, foreningen av guddommelighet med menneskelighet. Således fremstilles de prestene som blir forberedt gjennom den symbolske trettiårsperioden, som banneret på guddommelighet forenet med menneskelighet.

De 42 månedene av det endelige pavelige blodbadet finner sted mens Kristus vandrer blant mennesker i sine disiplers person i 42 måneder. 42 måneder med trelldom og undertrykkelse som ender med utfrielse, slik dette fremstilles ved de 430 årene i Abrams todelte profeti. Abrams fire hundre år ender ved utfrielsen ved Rødehavet, hvilket er en klassisk bibelsk illustrasjon på nådetidens avslutning, ved slutten av pavens symbolske 42 måneder.

De førtito månedene representerer prøvetiden fra søndagsloven i De forente stater inntil menneskets nådetid avsluttes. Likevel stadfester Kristus i løpet av disse 42 månedene, etter en trettiårig forberedelsesperiode, paktens i levningens person. Antikrists forfalskede prest kommer til sin endelige ende, nettopp der Kristus døde i sin linje, hvilket er nøyaktig der Farao, kongen av Egypt, døde i sin linje. På Karmelberget ble Ba'als profeter drept, og slik identifiseres den falske profetens død ved søndagsloven. Ved søndagsloven har du en falsk profet som da blir drept, dragen representert ved Farao, og dyret representert ved pavedømmet. Alle disse er representert ved

søndagsloven i konflikt med Guds prester, konger og profeter. Menigheten blir rensset like før søndagsloven, og profetiens gave blir gjenopprettet—nettopp der den falske profeten dør. Fra da av står striden om det sanne eller det falske profetiske budskap.

Den symbolske 30-årsperioden representerer en periode som går forut for søndagsloven. Perioden er en forberedelsestid for prestene, for Kristus er deres eksempel i alle ting, for disse er de som følger Lammet. Innenfor de første 30 årene av Abrams profeti ble pakten stadfestet, og dette identifiserer således at hva enn prestenes forberedelsesperiode representerer, er det den perioden hvor Herren fornyer sin pakt med de hundre og førtifire tusen, slik det er forbilledliggjort ved Abrams alfahistorie. Den perioden er en forberedelsestid for prestene, som begynner å tjene ved søndagsloven, i en alder av tretti år, når de blir salvet med Den Hellige Ånd slik Kristus ble det ved sin dåp. En annen sannhet som kan utledes av Abrams alfahistorie, er at hva enn perioden som leder frem til søndagsloven representerer, må den være betydningsfull, for omega er alltid mektigere enn alfa. Søndagsloven er omega, representert ved 22. oktober 1844, korset, påsken i Egypt, og så videre.

Søndagsloven representerer slutten på den perioden som er fremstilt ved trettiårsperioden. Den er blitt forutskygget av praktisk talt enhver større frelseshistorisk beretning, og den er også slutten på pakthistorien til et utvalgt folk som begynte med Abram. Med en slik type profetisk tyngde av bevisføring vedrørende slutten på perioden, og det alvorlige formålet med selve perioden, hva ville da være utgangspunktet?

Det finnes en profetisk periode representert ved tretti år som, på grunnlag av en mengde vitner, ender ved søndagsloven. På det punktet følger en periode som er representert ved ulike tallverdier, og hver av disse periodene fremsetter et vitnesbyrd om en linje i den profetiske historie som følger etter søndagsloven. Noen av disse periodene representerer den indre linje i menighetens historie, og noen den ytre linje av verden som marsjerer mot Armageddon.

Det er sannsynligvis godt på dette tidspunkt å minne oss selv om at vi avviser anvendelsen av noen tidsprofetier i de siste dager i den forstand at de representerer noen identifiserbare tidspunkter, inntil dagen og timen blir kunngjort ved slutten av plagene. Jeg vil bruke Daniel kapittel tolv for å illustrere mitt poeng om ikke lenger å anvende profetisk tid. I kapittel tolv er det tre vers som angir profetisk tid.

Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, han som stod over elvens vann, da han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd mot himmelen og sverget ved ham som lever i all evighet, at det skal være for en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å knuse det hellige folks makt, skal alle disse ting være fullendt. Daniel 12:7.

Og fra den tid da det stadige offer blir tatt bort, og den ødeleggende styggedom blir satt opp, skal det være ett tusen to hundre og nitti dager. Daniel 12:11.

Salig er den som venter og når fram til de tusen tre hundre og fem og tretti dager. Daniel 12:12.

Millerittene hadde den rette forståelsen av hvert av disse tre versene. Disse tre profetiene er en del av de sannheter som representerer grunnvollene. Likevel var Millerittenes forståelse av disse

versene basert på å anvende dag-for-år-prinsippet. Siden «tiden er ikke lenger», må disse versene ha en annen anvendelse, for alle profetiene taler om den sene regns tidsperiode. Disse versene må ha en forståelse knyttet til det sene regn som ikke benytter tid til å danne et budskap, og som ikke er i strid med Millerittenes forståelse av versene. Den korrekte Millerittiske forståelsen av det midterste verset av de tre versene, (vers elleve), er at det representerer en dobbelt periode, som begynner med en trettiårsperiode, etterfulgt av 1260 år. Vers elleve identifiserer den trettiårige perioden som går forut for søndagsloven, slik den er fremstilt ved opprettelsen av ødeleggelsens styggedom.

Daniel tolv er det kapitlet i Guds Ord som fremstiller renselsesprosessen for Guds folk, en prosess som finner sted i de siste dager ved endetiden, når en profeti fra Daniels bok blir avforseglet. I vers elleve finner vi en profeti som pionerene med rette forstod som en trettiårsperiode som leder inn i en periode på 1260 år. I kapittel tolv er de tre profetiene i versene syv, elleve og tolv alle forseglet inntil endetiden. Ved endetiden må disse tre profetiene bli avforseglet, for Guds Ord svikter aldri. I selve dette kapitlet fremstilles den klareste fremstillingen i Bibelen av avslutningen på menneskenes prøvetid; derfor identifiserer kapittel tolv med størst sikkerhet, og mer spesifikt, Adventismens avslutning snarere enn Adventismens begynnelse.

Tre profetier i Daniel tolv ble forseglet i selve det skriftavsnittet hvor besegling og åpning finner sin primære profetiske definisjon. Disse tre profetiene blir åpnet i de hundre og førtifiretusens historie, for Alfa og Omega illustrerer alltid enden på en ting sammen med begynnelsen på en ting. Det som åpnes i kapittel tolv's tre profetiske tidsperioder, representerer den endelige åpningen av Guds profetiske Ord. Denne åpningen fremstilles i Åpenbaringen kapittel én, når Jesu Kristi Åpenbaring åpnes, like før nådetidens avslutning. Vers elleve i Daniel tolv er motstykket til Abrams og Paulus' første fremstilling av en todelt profeti som begynte med en trettiårsperiode.

De tre profetiene i Daniel tolv er symbolske tidsperioder som blir åpnet ved den siste endetid, og åpningen fører til den endelige renselsen av Guds folk. Den første av disse tre profetiene blir gitt av Kristus selv, og når Han fremsetter profetien, står Han på vannet, kledd i lin, idet Han angir slutten på en profetisk periode fremstilt som 1260 år, og definerer slutten på den perioden som ender på spredningen av kraften til Guds folk. Guds folk i de siste dager er de hundre og førtifire tusen, og de har vært spredt.

Ikke bare står Kristus på vannet og besvarer et spørsmål; spørsmålet begynner med ordene «Hvor lenge?». «Hvor lenge?» er et profetisk symbol som også rettes til Jesus når det i vers tretten i Daniel åtte stilles spørsmålet: «Hvor lenge?»

Og en sa til mannen som var kledd i lin, og som var over vannene i elven: Hvor lenge skal det vare før enden kommer på disse underfulle ting?

Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, han som stod over elvens vann, da han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd mot himmelen og sverget ved ham som lever i all evighet at det skal være for en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å knuse det hellige folks makt, da skal alle disse ting bli fullendt. Daniel 12:6, 7.

Spørsmålet som blir stilt til Jesus, framstilt som mannen kledd i lin i synet ved elven Hiddekel, er: «Hvor lenge skal det være til enden på disse underfulle ting?», og i synet ved elven Ulai blir Jesus, framstilt som Palmoni (den bestemte hellige), spurt: «Hvor lenge skal synet vare om det daglige offer og ødeleggelsens overtredelse, så både helligdommen og hærskaren blir overgitt til å trampes ned?»

Søster White sier at synene som ble gitt Daniel ved breddene av de store elvene i Sinear, nå er i ferd med å bli oppfylt, og i forbindelse med begge elvesynene blir Jesus stilt det profetiske «spørsmålet», som alltid frembringer søndagsloven som «svaret». Likevel blir begge svarene framstilt innenfor rammen av profetisk tid, som endte i 1844. Pionerene identifiserte med rette svaret på spørsmålet i kapittel åtte og synet ved elven Ulai, og de forstod at 1798 var da adspredelsen av Guds folks makt tok slutt. Men etter 1844, da «tidsanvendelsen» av Guds profetiske Ord opphørte, gjentar det profetiske spørsmålet «Hvor lenge?» pionerenes forståelse som «inntil 2300 dager; deretter skal helligdommen renses ved den snart kommende søndagsloven», og «alle» «underverkene» i Daniels siste syn skal fullbyrdes, når adspredelsen av det hellige folk i tre og en halv symbolske dager tar slutt.

Hiddekel-elv-synet i de tre siste kapitlene i Daniel og Ulai-elv-synet i kapitlene sju til ni blir av søster White identifisert som «de store elvene i Sinear». Alle historiske og bibelske lærde fastslår at det bare finnes to elver, og begge er store elver, som er knyttet til Sinear. Disse to elvene er Tigris (Hiddekel) og Eufrat. Ulai-elven er ikke Eufrat i Sinear; den er en liten menneskeskapt kanalelv i Persia, ikke i Sinear. Ulai-elven i synet som inneholder adventismens grunnvoll og sentrale søyle, ligger ikke i Sinear, og likevel identifiserer profetinnen Ulai som Eufrat, en av de store elvene i Sinear.

Hiddekel-synet fremstiller dragens, dyrets og den falske profets ytre historie, idet de leder verden til Harmageddon, og Ulai-synet representerer Kristi verk i å forene sin guddommelighet med menneskets menneskelighet. Profetisk bruker inspirasjonen Ulai-elven som et annet vitne sammen med Eufrat-elven for å identifisere det verk som fullbyrdes av Kristus i å sammenføre sin guddommelighet med menneskeligheten.

Både Eufrat og Tigris begynte i Eden og løper gjennom hele pakthistoriens lengde. Når de flyter inn i adventismens sentrale søyle den 22. oktober 1844, blir Eufrat forenet med den menneskeskapte Ulai-kanalen for å fremstille foreningen av guddommelighet med menneskelighet, som fullbyrdes ved troens utøvelse hos dem som er framstilt som de hundre og førtifire tusen. Ulai representerer en prøve på autoriteten til Guds profetiske Ord, for den setter autoriteten til Ellen White, som identifiserer den persiske elven Ulai som en av Sinears store elver, i motsetning til verdens eksperter.

Symbolet med Ulai-elven representerer en prøve med hensyn til menneskers ord eller Guds Ord. Har mennesker rett, eller har de ord som er fremholdt av Søster White, rett? Representerer Ulai-elven en enkelt elv i Persia, eller representerer den en profetisk elv som består av vann fra Eden blandet med vann fra mennesker?

Det kan finnes mange mulige svar på dette dilemmaet som jeg har reist, men jeg vil legge frem noen tanker, så dere ser poenget mitt. Har de verdslige historikerne og teologene rett, og søster White tar feil? Ingen bestrider at de «store elvene i Sjinar» er Tigris og Eufrat. Når søster White da identifiserer elven Ulai i Persia som en stor elv i Sjinar, er hun da en falsk profet? Eller er hun en sann profet, som gjorde en feil? Hvor mange feil kan en sann profet gjøre før vedkommende krysser grensen og blir en falsk profet? Eller tar historikerne feil? Eller har hun faktisk rett? Eller har både historikerne og søster White rett? Jeg reiste dette dilemmaet med det formål å bruke forklaringen på dilemmaet som et tilleggspunkt knyttet til mannen som er kledd i lin, som står over elven, og som i synene ved Hiddekel- og Ulai-elvene blir spurt: «Hvor lenge?»

I Daniels åttende kapittel befinner Daniel seg i Susa, i Persia, og Susa ligger ved elven Ulai, som på grunn av jordbruksnæringen omfatter den naturlige elven og også en rekke menneskeskapte akvedukter. Når Ulai renner ytterligere omkring hundre og femti mil nedover, forbindes den med sammenløpet av elvene Tigris og Eufrat. Tigris og Eufrat, som hadde sin begynnelse i Eden, forenes til sist, og når de gjør det, knyttes elven Ulai fra Persia til på det samme stedet. Når elven Ulai møter Tigres sumpområde ved sammenløpet av Tigris og Eufrat, blir Ulai en del av vannet som utgjør de store elvene i Sinear. Historikerne har rett, og det har også søster White.

Når søster White identifiserer synet om Ulai i kapittel åtte, identifiserer hun en elv som er kjent for sitt menneskeskapte akveduktsystem, som forbinder elvene Tigris og Eufrat, hvilke representerer to perioder på 2520 år, som ble avsluttet i 1798 og 1844.

Et gammelt navn på Tigris er Hiddekel, og i forhold til Eufrat er begge elvene i profetisk sammenheng uttrykkelig blitt stedfestet som knyttet til Assyria og Babylon, som også blir identifisert som to løver som skulle tukte Guds hjord. Disse to ødeleggende maktene var forbilleder på de to ødeleggende maktene hedensk Roma og pavelig Roma, som er symboler på en mann og en kvinne, eller en kirke og en stat. Hedensk Roma var mannen som representerte statskunst, og pavelig Roma er den urene kvinnen som representerer kirkekunst. Assyria var mannen og Babylon kvinnen i deres profetiske forhold, og identifiserer således Tigris som mannen og Eufrat som kvinnen.

Elven Tigris er statskunstens elv, som strakte seg til 1798, og Eufrat, kirkekunstens elv, strakte seg til 1844. Eufrat måtte rekke til 1844, for budskapet i 1844 handlet om Babylon (Eufrat), som falt igjen i 1844. Idet Eufrat frembrakte et fossefall i 1844, ble Ulai-elven, som også hadde sluttet seg til sammenløpet som et symbol på menneskelige gjerninger, forenet med vannet fra den andre elven. Statskunstens elv ble demmet opp i 1798, da den sivile myndighet ble tatt bort fra pavemakten. I det samme året begynner Amerikas forente stater å herske som dyret fra jorden og det sjette rike i Bibelens profeti. Elven Tigris blir demmet opp i 1798, nettopp der hvor staten til sist vil tvinge hele verden til å bryte ned demningen, som nå holder tilbake flommene av pavelig forfølgelse, som står i ferd med å skylle over verden som en overveldende flom. Den muren, eller demningen, er skilleveggen mellom kirke og stat.

I 1844 identifiserer både Eufrat og Ulai budskapet for 1844 som Babylons fall, og også som selve det verk som Kristus begynte i 1844, da Han, som Paktens Budbærer, rensset Babylons vann og

menneskelige gjerninger bort fra et folk som skulle tre inn i Hans helligdom—et folk som trengte å bli rensset før de gikk inn i Det Aller Helligste. Den endelige renselse av dette folket ble fullbyrdet ved regnet som strømmet ut under Midnattsropets budskap, og disse regndråpene fra Midnattsropets budskap ble destillert fra Tigris' vann, idet millerittene identifiserte det pavelige Roma og 1798, og idet de identifiserte Babylons fall og ble rensset forut for den lukkede dør ved budskapet, eller man kunne si—renset ved regnet som kom fra de destillerte vannene fra elvene Ulai, Tigris og Eufrat, ettersom de frembar budskapet i Daniel 8:14 og oppfylte Midnattsropets budskap forut for åpningen av den antitypiske forsoningsdag.

Når Kristus står over Hiddekel-vannene i vers sju i Daniels tolvte kapittel, står Han over Tigris' vann, statskunstens vann i synet som skisserer de siste bevegelsene i menneskelig statskunst fram mot nådetidens avslutning. Han står der og besvarer spørsmålet i det foregående verset, slik som i synet ved Ulai-elven, hvor mannen kledd i lin, som der er Palmoni, den underfulle tallfester, gir et svar på et spørsmål i det foregående verset. I begge tilfeller er dialogen en himmelsk dialog mellom engler og Kristus, og i begge tilfeller er spørsmålet: «Hvor lenge?»

Svaret er inntil 2300 dager; i kapittel åtte og kapittel tolv er det «en tid, tider og en halv tid». Svaret forstås som 2300 år og 1260 år, men i 1844 la Gud ned et forbud mot anvendelsen av tid innenfor det profetiske budskap, for tiden er ikke lenger. Hva er Palmoni, mannen kledd i lin, sitt svar for Hans siste slekt? Spørsmålet «Hvor lenge?» er blitt påvist gjennom mange vitner for å identifisere søndagsloven som svaret på spørsmålet; blir da helligdommen rensset ved søndagsloven, og blir «alle disse under» fullendt ved søndagsloven? Hva er de «under» som fullendes ved søndagsloven, og når begynte disse «under»?

Så så jeg, Daniel, og se, der stod to andre, den ene på denne side af flodens bred og den anden på hin side af flodens bred. Og en sagde til manden, som var klædt i linned, og som var over flodens vande: Hvor længe skal der gå, før enden kommer på disse underfulde ting?

Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, og som stod over vannene i elven, da han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd mot himmelen og svor ved ham som lever i all evighet at det skal være for en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å knuse det hellige folks makt, da skal alle disse ting være fullendt. Daniel 12:5–7.

Det symbolske spørsmålet «Hvor lenge?» markerer søndagsloven, og engelen spurte ikke når søndagsloven var, men når underenes ende var. «Underene» ender ved søndagsloven; hva er da de underene som leder frem til søndagsloven? Eller, for å være mer presis, hva er de «underene» som fremstilles i synet gitt ved Hiddekel, slik det fremstilles i kapitlene ti til tolv? Hvis vi kan fastslå hva «underene» er, kan vi finne når «underene» begynner. I Daniel ti identifiserer Gabriel uttrykkelig hva hans hensikt var i samhandlingen med Daniel under synet.

Nå er jeg kommet for å la deg forstå hva som skal hende ditt folk i de siste dager; for synet gjelder ennå mange dager. Daniel 10:14.

Gabriel kom for å få Guds folk til å forstå hva som skal hende dem i de siste dager. Å anta at profetiene i Daniel tolv ble riktig forstått av millerittene, men å bruke denne erkjennelsen til å benekte kapitlets anvendelse på de siste dager—er å motarbeide Gabriels uttalte hensikt. Når



Gabriel begynner den profetiske framstillingen i vers én i kapittel elleve og fører den videre til og med det tredje verset i kapittel tolv, er den framstilte historien de ytre profetiske detaljene om hvordan dragen, dyret og den falske profet leder verden til Harmageddon. Det finnes avsnitt i kapitlet som beskriver at Guds folk blir forfulgt, men historien i kapittel elleve er først og fremst en ytre åpenbaring. Dette betyr at kapittel ti og kapittel tolv representerer en alfa og en omega innenfor Daniels siste syn, for i motsetning til kapittel elleve beskriver de begge et indre budskap som identifiserer beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Det mellomliggende kapitlet er menneskehetens opprør slik det er framstilt ved kongen i nord, paven i Roma, og alfa-kapitlet ti, sammen med omega-kapitlet tolv, identifiserer den indre erfaringen hos de hundre og førtifire tusen i de siste dager. Alle tre kapitlene leder fram til nådetidens avslutning; alfa-kapitlet begynner med frykten for Gud, som skiller to klasser av tilbedere, og ved slutten av kapitlet blir Daniel gitt en fordobling av kraft, og slik identifiseres den første og den andre engels budskap. Kapittel tolv er omega-kapitlet, og det identifiserer den tredje engels domsbudskap.

Kapittel elleve skildrer menneskehetens opprør fra Jerusalems ødeleggelse og inntil nådetidens avslutning, som ifølge søster White er en illustrasjon av nådetidens avslutning ved verdens ende. Daniel 11 begynner ved Jerusalems ødeleggelse, for Daniel er en av dem som ble ført bort til Babylon under Jerusalems trefoldige ødeleggelse, som var et forbilde på ødeleggelsen av den samme byen i år 70 e.Kr., og deretter igjen i de siste dager slik den er framstilt ved verden.

To bokstavelige ødeleggelser av Jerusalem som fant sted på samme dag i året, seks hundre og sekstifem år fra hverandre. Disse to ødeleggelsene rammet den byen hvor Arken skulle være plassert. Sjilo hadde de samme profetiske kjennetegn og representerer den første ødeleggelsen av en by hvor Guds nærvær var, eller skulle ha vært, til stede. Når søster White benytter Jerusalems ødeleggelse som et symbol på ødeleggelsen i de siste dager, kommenterer hun Kristi tale om Jerusalems ødeleggelse.

Sjilo, Jerusalems ødeleggelse under Nebukadnesar og Titus, er tre vitner om de siste dager, slik de fremstilles ved ødeleggelsen av Guds by. Sjilo er den første engels budskap, som lærer å frykte Gud, noe Eli ikke gjorde, og gi Ham ære, noe Eli ikke gjorde, for timen for Hans dom er kommet. Den andre engels budskap er der vi finner en fordobling, framstilt ved Nebukadnesar og Titus. Den tredje ødeleggelsen av Jerusalem, i de siste dager, er ved prøvetidens avslutning, som er dommens avslutning.

Kapittel elleve er den ytre historien om de tre englebudskapene. Det er innskutt mellom kapittel tis syn om adskillelse og tre styrkende berøringer, som finner sted på den tjueandre dagen i Daniels syn. Dette betyr at kapittel tolv også vil handle om den indre beretningen om det som kommer over Guds folk i de siste dager. Det betyr også at lyset i kapittel tolv er tjue-to ganger klarere enn lyset i kapittel ti.

I synet ved Ulai ble Kristus også spurt: «Hvor lenge?» De foregående tolv versene, som leder frem til spørsmålet i vers tretten, identifiserte den ytre profetiske historien og fremstiller viktige detaljer om bibelprofetiens makter. Disse tolv versene gjentok og utdypet ganske enkelt den historien som er framstilt i kapittel sju. Den profetiske historien som fremstilles i disse versene, blir gjentatt og

utdypet i kapittel elleve, med begynnelse i mederne og persernes tid. Den siste halvdel av kapittel åtte og hele kapittel ni er fremstillingen av Guds folk i de siste dager ved profeten Daniel. Synet av den profetiske historien som finnes i synet ved Ulai-elvene over tre kapitler, sammen med fremstillingen av Guds folk i disse kapitlene gjennom Daniels samhandling med Gabriel, er alfa og omega i kapitlene ti til tolv.

Fordi Hiddekel er omega og Ulai alfa, er den kraft som fremstilles ved det lys som blir avforseglet i kapittel tolv, når endens tid er nådd, tjeto ganger sterkere enn synet som er Adventismens sentrale søyle og grunnvoll. Slik dette forholder seg, blir lyset i Daniels siste syn direkte identifisert som lys forbundet med Guds folk i de siste dager. Når engelen spør mannen kledd i lin, «Hvor lenge?» til enden på disse underfulle ting, er underne dem som skal skinne som stjernene i all evighet, idet Abrams pakthistorie gjenlyder av en befaling til Abram om å se opp mot stjernene. Underne i Daniel tolv er forvandlingen av mennesker til de hundre og førtifire tusens banner.

I et tidligere punkt fastslo vi at vers elleve i Daniel tolv angir en profetisk periode som består av to perioder, hvorav den første er tretti år. For å legge den rette vekt på vers elleve gikk jeg til vers sju, for å vise Kristi direkte medvirkning i de undergjæringer Han utfører blant sitt folk i de siste dager.

Når jeg vender tilbake til vers elleve, ønsker jeg å minne dere om at kapittel tolv av Gabriel direkte kalles «de siste dager». I de hundre og førtifire tusens dager, de dager da de blir beseglet og trer inn i pakt med Gud, vil det ifølge Daniels bok finnes et budskap som blir avforseglet og sveller til et høyt rop. Dette budskapet fremstilles i kapittel tolv ved tre adskilte profetiske perioder, som allerede er blitt definert av millerittene, og deretter stadfestet av Profetiens Ånd. Disse tre periodene representerer ikke tid, for den samme engelen som løfter begge hendene mot himmelen i kapittel tolv, løftet én hånd mot himmelen i Åpenbaringen ti og sverget at det ikke lenger skulle være tid. Denne kunngjøringen i 1844 betyr at de tre profetiske periodene i Daniel tolv er symbolske perioder som ikke er ment å representere tid.

Derfor, når den midterste symbolske profetiske perioden i Daniel tolv er en dobbel periode som begynner med tretti år i selve det kapittelet hvor Mikael står fram, da vet dere at den doble perioden som begynner med tretti år, er den fullkomne oppfyllelsen av Abrams alfa-profeti. Omegaen i tidsprofetien, som innleder paktshistorien i form av et utvalgt folk, når sin fullkomne oppfyllelse i det samme kapittelet, som er klimakset i Daniels vitnesbyrd om det som skal komme over Guds folk i de siste dager.

Ved endens tid blir Daniels bok åpnet, og lyset som frembringes, besegler Guds folk. Ved endens tid blir Daniels bok åpnet, og lyset som frembringes, er framstilt ved tre profetiske tidsperioder i Daniels siste kapittel. Dette kapitlet er omegaen i de tre kapitlene som utgjør Hiddekel-synet, og Hiddekel-synet er omegaen i forhold til de tre kapitlene som representerer alfaen av Daniels elvesyner. Elvene som begynte i Eden, endte til sist opp hos Daniel, og deretter førte Guds profetiske Ord dem til millerittbevegelsen under den første og den andre engel, alfa-bevegelsen av de to bevegelsene til de tre engler. De 1290 årene i vers elleve er omegaen i forhold til Abrams og Paulus' profeti på 430 år.

Før vi går videre i Daniel tolv og dets forbindelse til Abrams profeti, er det godt å minnes hvem Paulus var. Paulus var ikke bare apostelen for hedningene, men like viktig er det at han fremførte sitt budskap gjennom Guds profetiske Ord. Enda viktigere enn det er at Paulus var en dispensasjonell profet. En dispensasjonell profet er en profet oppreist for å lede Guds folk fra én dispensasjon til en annen, slik som Moses, fra altergudstjeneste til helligdomsgudstjeneste; Johannes døperen, fra den jordiske helligdom til den himmelske helligdom. Paulus nedtegnet, langt mer enn alle de andre bibelforfatterne til sammen, mer informasjon og flere regler for anvendelsen av det bokstavelige på det åndelige. Han ble oppreist for å forklare overgangen fra det bokstavelige til det åndelige i sammenhengen med Guds paktsfolk.

Paulus er det forbindende ledd mellom paktsløftene til Abrahams utvalgte folk, da dette utvalgte folk gikk over fra bokstavelig til åndelig. Dersom du ikke er fast forankret i forståelsen av hvilken rolle Paulus hadde i pakthistorien, vil du kanskje ikke se hvor guddommelig passende det er at førstegangsprofetien om Guds paktsfolk er en todelt tidsprofeti som begynner med en 30-årsperiode. Den ene profetien ble innsatt av det utvalgte folkets far, og da de gikk over til å bli et åndelig utvalgt folk, ble en dispensasjonell profet oppreist for å identifisere og forklare denne overgangen, og også for å stadfeste Abrams tidsprofeti med et annet vitne fra Det nye testamente, samstemt med det første vitnet fra Det gamle testamente. Abram ved begynnelsen, deretter Paulus ved slutten, er et forbilde på betydningen av de 1290 i de siste dager.

Vi vil fortsette i den neste artikkelen.

«Sakarjas syn av Josva og Engelen gjelder med særlig kraft for Guds folks erfaring i avslutningsscenene av den store soningsdagen. Restmenigheten vil da bli ført inn i stor prøvelse og nød. De som holder Guds bud og Jesu tro, vil kjenne dragens og hans hærskarers vrede. Satan regner verden som sine undersåtter; han har fått herredømme selv over mange bekjennende kristne. Men her er en liten skare som står imot hans overhøyhet. Om han kunne utslette dem fra jorden, ville hans triumf være fullkommen. Slik han påvirket hedningenasjonene til å ødelegge Israel, slik vil han i den nære fremtid opphisse jordens ugudelige makter til å ødelegge Guds folk. Mennesker vil bli pålagt å yte lydighet mot menneskelige påbud i strid med den guddommelige lov.»

De som er tro mot Gud, vil bli truet, angitt, lyst i bann. De skal bli «forrådt både av foreldre og søsken og slektninger og venner», ja, like til døden. Luk 21,16. Deres eneste håp er i Guds miskunn; deres eneste forsvar vil være bønn. Likesom Josva ba framfor Engelen, slik vil restmenigheten, med sønderbrutte hjerter og urokkelig tro, be om tilgivelse og utfrielse ved Jesus, sin talsmann. De er fullt bevisste på det syndige i sine liv, de ser sin svakhet og uverdighet; og de er nær ved å fortvile.

«Fristeren står rede til å anklage dem, slik han stod rede til å stå Josva imot. Han peker på deres skitne klær, deres mangelfulle karakter. Han fremholder deres svakhet og dårskap, deres utakknemlighetssynder, deres ulikhet med Kristus, som har vanæret deres Forløser. Han søker å forferde dem med tanken om at deres sak er håpløs, at flekken av deres urenhet aldri vil bli vasket bort. Han håper slik å ødelegge deres tro, så de vil gi etter for hans fristelser og vende seg bort fra sin troskap mot Gud.

«Satan har nøyaktig kjennskap til de synder som han har fristet Guds folk til å begå, og han fremfører sine anklager mot dem og erklærer at de ved sine synder har forspilt den guddommelige beskyttelse, og hevder at han har rett til å ødelegge dem. Han erklærer at de er like fortjent som han selv til å utelukkes fra Guds velvilje. 'Er disse,' sier han, 'det folk som skal ta min plass i himmelen, og plassen til de engler som forente seg med meg? Bekjenner de seg ikke til å lyde Guds lov; men har de holdt dens bud? Har de ikke vært mer glade i seg selv enn i Gud? Har de ikke satt sine egne interesser over tjenesten for ham? Har de ikke elsket verdens ting? Se på de synder som har preget deres liv. Se deres selvishet, deres ondskap, deres hat mot hverandre. Skal Gud forvise meg og mine engler fra sitt åsyn, og likevel belønne dem som har gjort seg skyldige i de samme synder? Dette kan du ikke gjøre, Herre, dersom rettferdigheten skal rå. Rettferdigheten krever at dommen blir avsagt mot dem.'»

«Men selv om Kristi etterfølgere har syndet, har de ikke overgitt seg til å bli behersket av de sataniske makter. De har angret sine synder og har søkt Herren i ydmykhet og botferdighet, og den guddommelige talsmann går i forbønn for dem. Han som i størst grad er blitt krenket ved deres utakknemlighet, han som kjenner deres synd og også deres anger, erklærer: 'Herren refse deg, du Satan. Jeg gav mitt liv for disse sjeler. De er innrisset i mine hendes håndflater. De kan ha karakterbrister; de kan ha sviktet i sine bestrebelser; men de har angret, og jeg har tilgitt og antatt dem.'»

Satans angrep er sterke, hans forførelser er listige; men Herrens øye er over hans folk. Deres trengsel er stor, ildovnnens flammer synes å være i ferd med å fortære dem; men Jesus skal føre dem frem som gull prøvet i ilden. Deres jordiskhet skal bli fjernet, for at Kristi bilde fullkomment må bli åpenbart gjennom dem.

«Til tider kan det synes som om Herren har glemt farene som truer Hans menighet, og den skade som er blitt påført henne av hennes fiender. Men Gud har ikke glemt. Intet i denne verden er så kjær for Guds hjerte som Hans menighet. Det er ikke Hans vilje at verdslig politikk skal besmitte hennes vitnesbyrd. Han lar ikke sitt folk bli overvunnet av Satans fristelser. Han vil straffe dem som gir et falskt bilde av Ham, men Han vil være nådig mot alle som oppriktig omvender seg. Til dem som påkaller Ham om styrke til utviklingen av kristen karakter, vil Han gi all den hjelp som trengs.»

«I endens tid skal Guds folk sukke og rope over de vederstyggeligheter som blir gjort i landet. Med tårer skal de advare de ugudelige om den fare de står i ved å trampe på den guddommelige lov, og med usigelig sorg skal de ydmyke seg for Herren i anger. De ugudelige vil spotte deres sorg og håne deres alvorlige appeller. Men Guds folks kval og ydmykelse er et umiskjennelig bevis på at de er i ferd med å vinne tilbake den styrke og karakteradel som gikk tapt som følge av synden. Det er fordi de drar nærmere Kristus, fordi deres øyne er festet på Hans fullkomne renhet, at de så klart skjelner syndens overmåte store syndighet. Saktmodighet og ydmykhet er vilkårene for fremgang og seier. En herlighetens krone venter dem som bøyer seg ved korsets fot.»

«Guds trofaste, bedende barn er, så å si, innesluttet med Ham. De vet selv ikke hvor trygt de er beskyttet. Drevet av Satan søker denne verdens herskere å ødelegge dem; men om Guds barns øyne kunne åpnes slik Elisjas tjener fikk sine øyne åpnet i Dotan, ville de se Guds engler leiret

rundt dem, idet de holder mørkets hærskarer i tømme.»

Mens Guds folk ydmyker sine sjeler for Ham og bønnfaller om hjertets renhet, blir befalingen gitt: «Ta de skitne klærne av ham», og de oppmuntrende ordene blir talt: «Se, jeg har tatt din misgjerning bort fra deg, og jeg vil kle deg i høytidsklær.» Sakarja 3:4. Den plettfriske kledning av Kristi rettferdighet legges på Guds prøvede, fristede, trofaste barn. Den foraktede resten blir kledd i herlige klær, aldri mer tilsølt av verdens fordervelse. Deres navn blir stående i Lammets livsbok, innskrevet blant de trofaste gjennom alle tider. De har stått imot bedragerens listige angrep; de er ikke blitt vendt bort fra sin troskap ved dragens brøl. Nå er de for evig trygge for fristerens anslag. Deres synder blir overført til syndens opphavsmann. En «ren lue» blir satt på deres hoder.

«Mens Satan har fremført sine anklager, har hellige engler, usett, gått frem og tilbake og satt den levende Guds segl på de trofaste. Det er disse som står på Sions berg sammen med Lammet, og som har Faderens navn skrevet på sine panner. De synger den nye sangen for tronen, den sang som ingen kan lære uten de hundre og førtifire tusen som er løskjøpt fra jorden. 'Dette er de som følger Lammet hvor enn det går. Disse er blitt løskjøpt blant menneskene som førstegrøden for Gud og Lammet. Og i deres munn ble det ikke funnet svik; for de er uten lyte for Guds trone.' Åpenbaringen 14:4, 5.»

«Nå er den fullstendige oppfyllelsen av Engelens ord nådd: 'Hør nå, Josva, du øversteprest, du og dine medbrødre som sitter foran deg; for de er menn det undres over; for se, jeg lar min tjener Spire komme fram.' Sakarja 3:8. Kristus åpenbares som sitt folks Gjenløser og Befrier. Nå er de trofaste restene i sannhet 'menn det undres over', idet tårene og ydmykelsen under deres pilegrimsferd viker for glede og ære i Guds og Lammets nærvær. 'På den dag skal Herrens spire være til pryd og herlighet, og jordens frukt skal være til ære og pryd for dem av Israel som er sluppet unna. Og det skal skje at den som er tilbake på Sion, og den som er igjen i Jerusalem, skal kalles hellig, hver den som er innskrevet blant de levende i Jerusalem.' Jesaja 4:2, 3.» Prophets and Kings 587–592.